

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/60/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6616203083
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Šabla
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6616203083.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubomíra Šablu a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Dušana Ďuriana ako členov senátu, v spore žalobcu: F. S. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom V. XXX, XXX XX O., právne zastúpený JUDr. Zuzanou Morháčovou, advokátkou, Advokátska kancelária so sídlom Haličská cesta 3200, 984 03 Lučenec, proti žalovanému: F. S. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom N. XXXX, XXX XX N., právne zastúpený JUDr. Ing. Jurajom Dáriusom Kubínyim, Advokátska kancelária so sídlom Smolenická 18, 851 05 Bratislava, v konaní o zaplatenie 40 000,- € s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 7C/63/2016-170 zo dňa 21. marca 2018 ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie v prvom výroku o vyhovení žalobe **p o t v r d z u j e**.
- II. Rozsudok súdu prvej inštancie v druhom výroku o nároku na náhradu trov konania **m e n í tak**, že žalovaný **j e p o v i n n ý** nahradiť žalobcovi trovy prvoinštančného konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.
- III. Žalovaný **j e p o v i n n ý** nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 40 000,- € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne z tejto sumy od 30.05.2015 do zaplatenia, všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku (prvý výrok) a vyslovil, že žalobca má nárok na plnú náhradu trov konania voči žalovanému s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením prvostupňového súdu po právoplatnosti rozsudku (druhý výrok).

2. Z obsahu spisu a odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca si žalobou uplatňoval sumu 40 000,- € titulom zmluvy o pôžičke a ako dôkaz o jej uzatvorení a požičaní sumy 40 000,- € žalovanému považoval uznanie tohto dlhu žalovaným dňa 13.06.2013 voči žalobcovi do dôvodu aj do výšky s prísľubom dlh splniť. Žalovaný však dlh doposiaľ nezaplatil, žalobca ho dňa 29.05.2015 vyzval na úhradu dlhu, avšak bezúspešne. Žalobca si preto uplatnil úrok z omeškania 5,05 % ročne z dlžnej sumy od 30. mája 2015 do zaplatenia.

3. Žalovaný v konaní ako obranu proti nároku uplatňovanému žalobou uviedol, že zmluva o pôžičke na sumu 40 000,- € medzi žalobcom a žalovaným neexistuje, žalovaný takúto zmluvu nepodpísal a neuzavrel. Ohľadne uznania dlhu zo dňa 13.06.2013 uviedol, že má o ňom vedomosť, takýto doklad však nikdy nevlastnil, pozná však jeho obsah a neprávom ho zadržuje žalobca. Ak takýto úkon podpísal, prebehlo jeho uzavretie za nápadne nevýhodných podmienok v tiesni a pod vyhrážkou mafie. Pri podpise

boli prítomné tri osoby, z ktorých žalobca a jeho otec ho nútili pod rôznymi vyhrážkami podpísať tento doklad. Žalovaný ozrejmil okolnosti podpisu uznania dlhu nasledovne:

4. Spoločnosť KB N. X., s. r. o. (ďalej aj „KBSL“), ktorej konateľom bol H. G. realizovala nadstavbu bytového domu v G. G. na T. XX pre spoločnosť BH N. S., s. r. o. (ďalej aj „BH“), ktorej žalovaný bol jedným z dvoch konateľov (druhým bol I. G.), konatelia rozhodovali samostatne. Zmluva o dielo uzavretá medzi KBSL a BH bola tvrdo obchodne postavená v prospech spoločnosti BH. Počas stavby sa vyskytli práce navyše, ktoré žiadala KBSL zaplatiť, avšak druhý konateľ sa tvrdo opieral o zmluvu o dielo a nechcel nič doplatiť. Žalovaný sa tomu podriadil. Dohodnuté faktúry mali dlhú splatnosť a platili sa nefinančne zápočtom za dohodnuté byty v nadstavbe. KBSL sa takto dostala do finančných problémov, avšak jej konateľ H. G. dúfal, že stavbu dokončí a dostane doplatené všetky peniaze. Na dokončenie stavby však potreboval peniaze, žalovaný mal informáciu, že KBSL si požičal na tento účel od S. X. (žalobcu) 40 000,- € na zaplatenie betónu, peniaze pochádzali od otca žalobcu Z. X.. Tento mal žalovanému povedať, že si ich požičal od mafie a má nekresťanské úroky. Stavba sa dokončila po termíne s vadami a nedorobkami, preto druhý konateľ trval na tom, aby sa peniaze za navyše vykonané práce nezaplatili. Žalovaný sa opätovne tomu podriadil. KBSL vyvíjal tlak na oboch konateľov BH, aby sa peniaze doplatili, ale v zmysle zmluvy o dielo na ne nemala nárok. Tým pádom KBSL nemala peniaze na vrátenie dlhu žalobcovi. Žalobca, ale predovšetkým jeho otec Z. X. a H. G. sa vyhrážali konateľom BH, druhý konateľ o doplatení odmietol komunikovať. Žalovaný bol empatickejší, čo G. s X. využili a tlačilo na neho, aby vec finančne dorovnal. Žalovaný na to napokon pristúpil z dôvodu, že v tom čase bol v zlom fyzickom aj psychickom stave, čo vyplývalo z konfliktu s druhým konateľom, úmrtia jeho starého otca, rozchodu s dlhoročnou priateľkou a neúspechmi v práci. Dňa 13.06.2013 sa stretol so žalobcom, jeho otcom, H. G. a S. H. v reštaurácii na prízemí budovy na terase, kde sa mala doladiť širšia dohoda o urovaní. Na stretnutí H. G. a Z. X. tlačili na žalovaného, aby dohodu podpísal. Keďže žalovaný bol vyľakaný, súhlasil s prepisom jedného bytu z nadstavby, ktorú stavala spoločnosť KBSL pre spoločnosť BH na žalobcu v rámci dohody o urovaní. Týmto mali byť všetky strany uspokojené. Počas stretnutia si Z. X. so žalobcom zavolali žalovaného bokom do vnútra reštaurácie, kde mu Z. X. začal hovoriť, že mu neverí, potrebuje záruku, že byt prevedie a necúvne. Uznanie dlhu malo byť zárukou pre istotu, keby sa byt nepreviedol na žalobcu. Vtedy sa žalovaný začal ešte viac báť, že po ňom pôjde mafia, na mieste sa rozplakal od zúfalstva. X. po odchode G. z reštaurácie vyzvali žalovaného, aby išiel hore do kancelárie S. H., ktorý ju mal v tej istej budove ako bola reštaurácia. V tejto kancelárii H. spísal listinu, ktorá mala byť dokladom o dlhu - o pôžičke. Žalovaný ani poriadne nevnímal, čo podpisuje. Z. X. ho upokojoval, že peniaze od neho nebude nikdy chcieť, že je to len záruka, ktorá sa po prevode bytu zničí. So slovami H., že sú si navzájom svedkami a obe kópie listiny ostanú u neho sa rozišli. Žalovaný po príchode domov zo strachu o seba a o svojich blízkych dohodu o urovaní a prevod bytu na žalobcu aj s odovzdaním bytu zrealizoval už na druhý deň, fiktívny dlh mal byť takto splatený. Žalovaný zo strachu pred mafiou viackrát aj po uznaní dlhu potvrdil, že na vyplatení dlhu pracuje, že je to len otázka času. Zo strachu v januári 2014 na výzvu odpísal, že dlh potvrdzuje a mieni ho splniť. Po odpísaní tejto odpovede bol v zlom stave, nedarilo sa mu, nemal príjem, fyzicky aj psychicky bol na dne a snažil sa zaopatriť svoju tehotnú partnerku. Koncom roka 2014 sa z najhorších problémov dostal, podarilo sa mu dohodnúť malú stavbu na podkrovie v centre N. S. v Bratislave. Dňa 02.12.2016 mu v telefonáte H. G. povedal, že bol s Z. X. dohodnutý, že všetko čo dostanú z BH si rozdelia na polovicu. Žalovaný si myslel, že keďže dlh bol splatený, bude mať od Z. X. pokoj. Zrazu v máji 2015 prišla predžalobná upomienka od žalobcu, kde sa mu vyhrážal aj podaním trestného oznámenia na jeho osobu. Žalovaný po porade s právnikom napísal odpoveď, ktorá zodpovedala realite a skutočnému stavu. Keďže listinu, ktorú podpísal u H. v kancelárii nemal, hoci sa jej viackrát dožadoval, uviedol, že si nie je vedomý podpísania nejakého uznania dlhu. G. mal žalovanému vo februári alebo v marci roku 2015 uviesť, že dlh bol splatený. Na základe toho mu žalovaný 24. augusta 2016 volal, aby mu poskytol doklady o splácaní jeho pôžičky X., s čím G. súhlasil. G. mu však odmietol poskytnúť na osobnom stretnutí dokumenty a uviedol, že ich poskytne maximálne súdu, dal žalovanému len dohodu o urovaní, nakoľko žalovaný originál nemal, keďže zrejme zostal v archíve BH, ktorá súvisela s prevodom bytu na S. X., čím mali byť vyrovnané vzťahy KBSL a BH a taktiež medzi KBSL a X.. Pri vypočutí G. v súdnom konaní očakával, že budú z jeho strany uvedené dané skutočnosti, avšak tento sa zrejme s X. dohodol a vypovedal na pojednávaní inak. Napokon mal žalovaný za to, že forma návratnosti uvedená v uznaní dlhu je nejasná a nepreskúmateľná.

5. Na základe dokazovania vykonaného v konaní pred súdom prvej inštancie bolo zistené nasledovné:

6. Žalobca v rámci svojej písomnej výpovede zo dňa 06.02.2017 predloženej z vlastnej iniciatívy uviedol, že poskytol žalovanému sumu 40 000,- € ako pôžičku, ktorú sa mu žalovaný zaviazal vrátiť v rámci ústnej dohody. Neskôr bolo u advokáta S.. H. spísané uznanie dlhu dňa 13.06.2013, v ktorom žalovaný uznal tento svoj dlh zo zmluvy o pôžičke. Žalovaný tak urobil dobrovoľne, z vlastnej iniciatívy a nebol vyvíjaný na neho žiadny nátlak. S.. H., ktorý uznanie dlhu spisoval bol podľa vedomosti žalobcu právnym zástupcom žalovaného, resp. spoločnosti BH, teda nezastupoval žalobcu. Nakoľko žalovaný svoj dlh dobrovoľne neplnil, žalobca ho opakovane vyzýval telefonicky alebo prostredníctvom SMS a e-mailovej komunikácie, žalovaný sa však vždy vyhováral a dával prázdne sľuby. Situáciu mu pomáhal riešiť otec Z. X., ktorý tiež komunikoval so žalovaným, ako aj s jeho otcom F. Z. E., avšak aj táto snaha bola bezúspešná. Obaja dlh uznávali, sľubovali, že ho zaplatia. Za celý čas ani raz nebola spochybnená existencia dlhu a to ani v písomnej ani v telefonicknej komunikácii. Pokiaľ ide o prevod bytu na základe dohody o urovaní zo dňa 14.06.2013, týmto boli vyrovnané iné pohľadávky spoločnosti BH voči žalobcovi, išlo o úplne iný záväzok medzi inými účastníkmi, ako je predmetom tohto sporu. Žalobca poskytol žalovanému pôžičku, nakoľko ho o to žiadal. Tvrdil, že súrne potrebuje finančné prostriedky, nakoľko sa dostal do problémov. Žalobca si chcel ochrániť jednak svoje finančné záujmy, ktoré mal v spoločnosti BH, s ktorou mali jeho problémy súvisieť a jednak chcel žalovanému pomôcť a dôveroval mu, že prostriedky vráti. Celá situácia vyústila do toho, že žalobca má vážne zdravotné problémy, keď už samotná spomienka na žalovaného a na to, ako ho oklamal a o koľko finančných prostriedkov ho pripravil, nielen jeho, ale aj jeho otca, ktorý mu ich poskytol, mu spôsobuje zdravotné komplikácie, ktoré mu nedovoľujú zúčastniť sa osobne súdneho pojednávania, preto podal písomnú výpoveď.

7. Z listiny označenej ako uznanie dlhu zo dňa 13.06.2013 súd prvej inštancie zistil, že žalovaný uznal dlh z pôžičky v sume 40 000,- € voči žalobcovi dňa 13.06.2013. Tento dlh sa zaviazal zaplatiť v celosti, z vyplatených podielov z obchodnej spoločnosti z podnikateľskej činnosti v spolupráci realizovaných obchodných zákaziek podielom 50 % na zisku dlžníka. Uvedeným vyplatením mali byť vzťahy medzi stranami vysporiadané v celosti a nemali mať voči sebe žiadne pohľadávky ani záväzky.

8. Z dohody o urovaní zo dňa 14.06.2013 súd prvej inštancie zistil, že táto bola uzavretá medzi spoločnosťou BH zastúpenou žalovaným ako konateľom a spoločnosťou KBSL zastúpenou konateľom H. G.. Podľa článku IV. sa zmluvné strany dohodli, že BH prevedie byt č. X a X v G. G. do vlastníctva žalobcu, čím budú právne vzťahy medzi účastníkmi dohody v celosti urované. Na uvedenej zmluve sú úradne overené podpisy účastníkov dohody. Zo zmluvy o prevode vlastníctva bytu zo dňa 14.06.2013 vyplýva, že predávajúci BH predal žalobcovi byty č. X a X v G. G., identicky označené ako v dohode o urovaní zo dňa 14.06.2013. Kúpna cena za predaj bytov vo výške 65 775,60 € a spôsob jej úhrady odkazuje na dohodu o urovaní zo dňa 14.06.2013. Za zmluvou je osvedčený podpis žalovaného. K zmluve bol priložený aj preberací protokol o odovzdaní a prevzatí týchto bytov.

9. Z odpovede žalovaného zo dňa 23.01.2014 k výzve žalobcu na zaplatenie pôžičky súd prvej inštancie zistil, že žalovaný v uvedený čas uviedol, že uznáva svoj dlh na základe poskytnutia pôžičky a vyjadruje svoj úmysel vrátiť ju formou a spôsobom dojednaným v uznaní dlhu zo dňa 13.06.2013. Žalovaný uviedol, že nie je potrebné vymáhať túto sumu cez advokátsku kanceláriu ani súd a vzhľadom na svoju situáciu vyjadruje svoje nepochopenie pre tlak zo strany žalobcu. Uviedol, že rozvíja podnikateľské aktivity, kde z predpokladaných ziskov plánuje splatiť dlh voči žalobcovi a žiada o niekoľko mesiacov strpenia, kedy bude možné splácanie buď pravidelné alebo jednorázové.

10. Z prepisu niektorých SMS od Z. X., otca žalobcu vyplýva, že z mobilného telefónneho čísla za obdobie od 27.01.2014 do 21.01.2016 Z. X. vulgárne komunikoval so žalovaným ohľadne vyplatenia pohľadávky 40 000,- €, okrem iného spomínal aj postúpenie pohľadávky na švajčiarsko-kazašskú firmu. Z výzvy na zaplatenie zo dňa 08.01.2016 vyplýva, že žalobca vyzval žalovaného na vrátenie pôžičky 40 000,- € do 7 dní.

11. Z výpisu z textových správ žalovaného s Z. X. za obdobie od 24.07.2014 do 19.09.2014 taktiež vyplýva, že žalovaný mu sľuboval vrátenie peňazí. Otec žalovaného v komunikácii SMS taktiež uvádza, že zaplatia dlžnú sumu. Žalovaný sľuboval, že peniaze Z. X. dostane, keď ich žalovaný bude mať, nakoľko sa dostal do problémov a uvádza, že SMS by mal adresovať aj G., ktorý celú situáciu spôsobil.

12. Z e-mailovej komunikácie zo dňa 31. januára 2015 adresovanej žalovaným žalobcovi vyplýva, že žalovaný uviedol, že hľadá spôsob s otcom žalobcu, ako zmazať spoločný problém spoločným biznisom

a keďže jeho otec tvrdil, že má niekoho v Bratislave, kto podniká v nehnuteľnostiach, kupuje budovy a žije z nájmu, žalovaný posielal žalobcovi údaje budovy a fotografie, aby to predložil uvedenej osobe. V prípade, ak by to vyšlo, všetkým zúčastneným by sa uľavilo. V e-maili z 01.02.2015 žalobca odpisuje, že to pošle svojmu otcovi, pričom žiadal aj o zaslanie fotiek k nehnuteľnosti. Žalovaný e-mailom z 01.02.2015 zaslal v prílohe uvedené fotografie.

13. Z prepisu textových správ medzi žalobcom a žalovaným za obdobie od 11.05.2015 do 23.06.2015 vyplýva, že žalobca so žalovaným komunikovali ohľadne toho, že žalovaný sa mal ozvať žalobcovi otcovi. V SMS správach sa rieši situácia, že by otec žalovaného bol ručiteľom za dlh žalovaného. Žalovaný žiadal od žalobcu zaslanie kópie dohody o uznaní, nakoľko tvrdil, že ju nemá. SMS komunikácia sa končí tým, že sa nič nepohlo ďalej a žalobca očakáva nové informácie od žalovaného.

14. Z predžalobnej upomienky zo dňa 29.05.2015 vyplýva, že žalobca vyzval žalovaného, aby do 7 dní od doručenia upomienky oznámil žalobcovi návrh splátkového kalendára, inak pristúpi k vymáhaniu pohľadávky a podaniu trestného oznámenia pre trestný čin podvodu. V predžalobnej upomienke žalobca odkazuje na list žalovaného z 23.01.2014, kde žalovaný uviedol, že uznáva dlh na základe poskytnutia pôžičky vo výške 40 000,- € a má úmysel splatiť poskytnutú pôžičku.

15. Z reakcie žalovaného k predžalobnej upomienke zo dňa 24.06.2016 (z. č. I. 61 spisu vyplýva, že zo dňa 24.06.2015 - poznámka odvolacieho súdu) vyplýva, že žalovaný oznamuje žalobcovi, že touto upomienkou podľa neho došlo k naplneniu zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona, preto zvažuje podanie trestného oznámenia. Žalovaný uvádza, že svojim konaním nenaplnil znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu ani trestného činu poškodzovania veriteľa. Taktiež si nie je vedomý podpísania uznania dlhu z 13.06.2013. Pôžičku od žalobcu reálne neprijal. Žiadal o zaslanie kópie zmluvy o pôžičke preukazujúcej reálne odovzdanie peňazí, ako aj kvalifikované uznanie tohto dlhu.

16. Z písomného vyhlásenia F.. I. G. zo dňa 24.11.2016 vyplýva, že tento má vedomosť o záväzku žalovaného voči žalobcovi, ktorý vznikol počas spolupráce spoločnosti BH, pričom úhradu tohto záväzku žalovaný prisľúbil viackrát v minulosti.

XX. Mgr. S. H. v písomnom vyjadrení uviedol, že dňa 13.06.2013 sa dostavil žalovaný so žalobcom a Z. X. do jeho kancelárie v G. G., požiadali ho o spísanie uznania dlhu. Obsah uznania dlhu nekorigoval, bol spísaný tak, ako ho žalovaný nadiktoval. Pri diktovaní a podpisovaní uznania dlhu bol prítomný len žalobca a žalovaný, Z. X. odišiel. Po podpise listiny odišli. Uznanie dlhu bolo spísané na požiadanie žalovaného s obsahom, ktorý on osobne nadiktoval. Pri svojom výsluchu v pozícii svedka na pojednávaní upresnil, že v tom čase pracoval ako koncipient v Advokátskej kancelárii Z.. Q. N., ktorý zastupoval spoločnosť BH v inej veci, taktiež zastupovali ešte jednu spoločnosť, toto sa však netýka predmetu tohto prípadu. Žalobcu svedok pozná z prípadu, keď zastupoval spoločnosť BH. Uviedol, že má neutrálny vzťah k stranám sporu, taktiež už nepracuje pre svojho bývalého zamestnávateľa Z.. N.. Tento bývalý zamestnávateľ využíval v rámci advokátskych služieb aj kanceláriu v G. G., kde žalovaný požiadal, nech mu spíšu uznanie dlhu. Uznanie dlhu bolo spísané tak, ako ho diktoval žalovaný, vyjadrovalo jeho prejav vôle. Bola to služba pre žalovaného, participácia svedka a jeho zamestnávateľa spočívala v tom, že poskytl priestor v kancelárii, spísali na žiadosť žalovaného uznanie dlhu jeho vlastnými slovami a umožnili to stranám sporu v kancelárii podpísať. O uznanie dlhu ho žalovaný požiadal vopred telefonicky. Svedok tam nič nedoplňoval. Do kancelárie prišli X. starší, žalobca a žalovaný. Predtým, ako žalovaný začal diktovať, X. starší odišiel a zrejme sa išiel najesť, lebo ho potom stretli v jedálni, kde sa spoločne naobedovali aj so žalovaným. K samotnej pôžičke sa nevedel svedok vyjadriť, nakoľko jej nebol účastný. Svedok uviedol, že na stretnutí bola priateľská atmosféra, po podpise išli spolu na obed. Žiadnu zášť ani strach u žalovaného nepostrehol, nezaznamenal žiadny nátlak pri podpisovaní uznania dlhu na žalovaného. Podľa svedka si žalovaný zobral jeden exemplár uznania dlhu. K otázke dohody o urovnaní sa svedok odvolal na § 23 ods. 2 a 3 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o advokácii“), pretože nebol zbavený mlčanlivosti klientom, spoločnosťou BH.

18. Z výsluchu Ing. Z. E., otca žalovaného vyplýva, že tento potvrdil, že v roku 2013 zabezpečovala spoločnosť G. pre spoločnosť BH stavbu v G. G., v spoločnosti BH bol jeho syn, t. j. žalovaný konateľ a spoločníkom bol G.. Boli tam nejaké finančné problémy, G. ako spolukonateľ ich neriešil, bol tam nejaký dlh voči G.. Mal vedomosť o tom, že spor sa snažili urovnať dohodou o urovnaní, kde sa mal previesť

jeden z bytov na žalobcu, ktorý mal byť tichým spoločníkom G.. Dohodu podmieňovali X. starší a H. uzavretím uznania dlhu, kým sa nezrealizuje predmet urovnania. Po zrealizovaní sa uznanie dlhu nemalo uplatniť. Žalovaný previedol na žalobcu byt a následne sa dozvedel, že X. starší a žalobca chcú finančné prostriedky od žalovaného. Svedok si myslel, že je to z pôžičiek, avšak od žalovaného sa dozvedel, že tieto finančné prostriedky neprevzal a takýto záväzok nevznikol, avšak v čase, keď sa uzatvárala dohoda o urovnávaní svedok bol v kontakte s X. starším a v tej dobe si ešte myslel, že záväzok je skutočný. Názor zmenil na základe toho, čo sa dozvedel od žalovaného. Potvrdil, že bol na jednom stretnutí v reštaurácii v G. G., ktorej predmetom boli aj vady a nedorobky a urovanie pohľadávky G. voči BH. Nemal prístup k dokladom spoločnosti jednej ani druhej, o všetkom sa dozvedel len sprostredkované od syna. Žalovaný mu po vydaní platobného rozkazu povedal, ako to podľa neho bolo. Svedok potvrdil, že v rámci riešenia situácie padol návrh zo strany žalobcu, aby on ako otec žalovaného pristúpil k záväzku ako ručiteľ. Vo veci konal vždy X. starší, bol dohodnutý termín 7. júla predchádzajúceho roku za účelom pristúpenia k záväzku zo strany svedka ako ručiteľa, avšak tohto sa svedok pre svoju pracovnú vyťaženosť nezúčastnil. SMS od p. X. boli nepríjemné, boli hraničiace s vyhrázaním, že synovi hrozí mnoho nepríjemností a bude za tieto nepríjemnosti pykať, pretože on si tie peniaze požičal a vie, kde jeho syn býva.

19. Z výsluchu svedka H. G. vyplýva, že spolupracoval v minulosti s oboma stranami sporu. Svedok je podnikateľ v stavebníctve, má stavebnú firmu. V roku 2011 pracoval aj pre spoločnosť BH a pracoval pre neho žalobca, nakoľko niektoré veci vedel riešiť on. Spolupracoval s ním finančne, projekt dodnes nie je riadne usporiadaný, našiel sa nejaký spôsob na usporiadanie všetkých vzťahov strán a žalobca sa so žalovaným dohodli, že žalovanému vyplatí 40 000,- €. Podľa názoru svedka boli tieto peniaze skutočne vyplatené žalovanému. Svedok sa o tom dozvedel po roku, dvoch. Bol prítomný na stretnutí dňa 13.06.2013 v G. G. za prítomnosti žalobcu, žalovaného a Z. X.. Bolo to jedno z mnohých stretnutí, ktoré mali vyriešiť veľké pohľadávky spoločnosti voči BH. Stretnutie sa uskutočnilo pred okresným súdom, vyššie sedel právnik, Z. X. a žalovaný. Po polhodine sa vrátili žalobca so žalovaným späť, všetci dopili kávu, rozlúčili sa s tým, že bude ešte jedno stretnutie a pohľadávky doteraz neboli doriešené. Svedok nepostrehol žiaden nátlak na žalovaného. Uviedol, že žalovaní spolu s p. G. mu zostali dlžní 140 000,- €. Poprel, že by sa podieľal na 40 000,- €, na ktoré má nárok žalobca.

20. Z výsluchu svedka Z. X., otca žalobcu vyplýva, že bol so žalobcom a žalovaným v G. G. v súvislosti s ich aktivitami, kde podpísal S. E. u H. uznanie dlhu. Svedok sám navrhol, nech idú ku S.. H., nakoľko on je právnik, nech to napíše. Uznanie dlhu bolo podpísané bez nátlaku, boli pri ňom prítomní H., žalobca a žalovaný, žalovaný si diktoval všetko dobrovoľne H.. Svedok čakal dole v reštaurácii. Pôžička 40 000,- € pochádzala z vlastných peňazí svedka, 25 000,- € dal žalobcovi, ktoré mal doma a na druhý deň ešte vybral 15 000,- €, bližší dátum nevedel uviesť, ani z ktorého účtu došlo k vybratiu peňazí, nakoľko uviedol, že vyberá denne zo 6 bánk, pričom toto bolo vybraté z jedného z účtov v Y., K. alebo N. sporiteľni. K odovzdaniu peňazí malo dôjsť v kuchyni jeho domu pred manželkou. Svedok ďalej uviedol, že sa stretol v G. G. v reštaurácii s otcom žalovaného, podal si s jeho otcom ruku, že to budú riešiť a spoločne sa pokúsia vysporiadať záväzok. Od žalovaného ho neskôr prekvapili nadávky o mafiánskych praktikách, so žalovaným komunikoval e-mailovou poštou a cez SMS. V týchto správach je podľa svedka jasne preukázané, že žalovaný priznal uznanie dlhu, svedok sa snažil vyriešiť dlh žalovaného odpracovaním nejakou prácou v Bratislave, ale žalovaný na to vôbec nereagoval. Žalovaný mu poslal na e-mail fotografiu budovy, že pokiaľ ju vedia predať, že z toho sa to vysporiada. Svedok to však začal vnímať ako účelové konanie zo strany žalovaného.

21. Súd prvej inštancie vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania nasledovne: Žalovaný podnikal ako spoločník a konateľ spoločnosti BH. V súvislosti s jeho podnikaním sa táto spoločnosť dostala do finančných problémov a vznikli jej záväzky voči spoločnosti KB SL, s ktorou spolupracoval aj žalobca. Žalovaný riešil vzniknuté pohľadávky v súvislosti s podnikaním voči BH zo strany spoločnosti KBSL ako aj žalobcu tak, že uzatvoril so žalobcom v presne neurčenom čase ústnu zmluvu o pôžičke, ktorej predmetom bolo požičanie sumy 40 000,- € bezúročne. Túto pôžičku potvrdzuje uznanie dlhu žalovaného zo dňa 13.06.2013. Žalovaný žalobcovi pôžičku nevrátil ani po predžalobnej upomienke žalobu zo dňa 29.05.2015.

22. S poukazom na ustanovenie § 488 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení (ďalej len „OZ“), § 489, § 494, § 558, § 559 ods. 1 a 2, § 563, § 657, § 517 ods. 1 a 2 OZ a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej aj

„nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z.z.“) dospel súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania k nasledovným záverom:

23. Medzi žalobcom a žalovaným vznikol záväzkový vzťah podľa § 489 OZ na základe právneho úkonu v súlade s § 494 OZ - zmluvy o pôžičke podľa § 657 OZ. Na základe zmluvy mal žalovaný povinnosť vrátiť požičanú sumu žalobcovi. Zmluva bola uzatvorená ústne, bez dojednania úrokov a lehoty splatnosti. Existenciu zmluvy preukazuje predovšetkým uznanie dlhu zo strany žalovaného zo dňa 13.06.2013, kde žalovaný sám uznal svoj dlh čo do dôvodu pôžičky a čo do výšky 40 000,- €. Aj následné konanie žalovaného podľa súdu prvej inštancie potvrdzuje, že k pôžičke došlo a táto existuje, pričom zo strany žalovaného nedošlo k jej riadnemu splneniu tak, ako to má myslieť § 559 ods. 1 a 2 OZ (mylne uvedený Civilný sporový poriadok - poznámka odvolacieho súdu). O existencii dlhu svedčí písomná odpoveď žalovaného zo dňa 23. januára 2014, ako aj e-mailová komunikácia z 31. januára 2015, kde žalovaný sám uviedol, že hľadá spôsob vysporiadania vzťahov prostredníctvom sprostredkovania predaja komerčnej budovy. Tomu zodpovedala aj SMS komunikácia za obdobie od 11.05.2015 do 23.06.2015. Podľa názoru súdu prvej inštancie touto komunikáciou medzi žalobcom a žalovaným tiež bola potvrdená existencia dlhu a ani výpovede svedkov G., X. staršieho a S.. H. nepotvrdili obranu žalovaného v konaní.

24. Súd prvej inštancie uviedol, že v zmysle § 558 OZ uznanie dlhu vytvára prezumpciu, že dlh v čase uznania trvá. Zároveň prenáša bremeno dokazovania na subjekt, ktorý tvrdí, že neexistuje právny dôvod uznania dlhu, čiže v danom prípade bolo na žalobcovi (správne na žalovanom, pretože ten tvrdil, že zmluva o pôžičke neexistuje - poznámka odvolacieho súdu) preukázať neexistenciu zmluvy o pôžičke prípadne, že dlh zanikol. K tvrdeniam žalovaného, že k uzavretiu zmluvy o pôžičke ako reálneho kontraktu nedošlo a uznanie dlhu bolo vykonané pod nátlakom a že nevedel pôvodne ani čo podpisoval, boli vyvrátené výpoveďou S.. H., ktorý uviedol, že žalovaný sám diktoval svoje uznanie dlhu a svedok si nevšimol, že by bol vyvíjaný nejaký nátlak na žalovaného, atmosféra medzi stranami sporu bola dobrá. Uvedená výpoveď vyvracia aj tvrdenia žalovaného, že sa nachádzal v ťažkom stave kvôli sérii osobných udalostí ako úmrtí starého otca, rozchod s priateľkou, či problémy v podnikaní a nevedel, čo podpisuje. Pri vyhodnotení osoby svedka a jeho výpovede súd prvej inštancie nezistil žiadnu spriaznenosť so žalobcom. Svedok deklaroval neutrálne vzťahy so stranami sporu. Pokiaľ ide o výpovede svedkov G. a X. staršieho, tu súd prvej inštancie vzal do úvahy aj ich prípadný negatívny vzťah k žalovanému a zaangažovanosť vo veci, keďže X. starší poskytol žalobcovi peniaze pre žalovaného a G. má voči žalovanému firme tvrdené vysoké pohľadávky, avšak skutočnosti zistené z ich výpovedí neboli v rozpore so skutočnosťami zistenými z písomných dôkazov. Pokiaľ ide o svedka E. staršieho, otca žalovaného ten uviedol, že pri tvrdeniach o neexistencii pohľadávky zo zmluvy o pôžičke vychádzal zo slov žalovaného, preto jeho výpoveď v tejto časti vzhľadom na ostatné dôkazy nebola relevantná pre rozhodnutie súdu prvej inštancie. Tvrdenia žalovaného boli v rozpore so skutočnosťami zistenými vykonaným dokazovaním. Žalovaný svoje tvrdenia nijako nepreukázal a tak neuniesol dôkazné bremeno o neexistencii nároku žalobcu.

25. Pokiaľ žalovaný trval na osobnom výsluchu žalobcu na pojednávaní, k tomu súd prvej inštancie uviedol, že žalobca podal svoju výpoveď písomne, zotrval na svojom postoji uvedenom v žalobe. Súd sa pokúsil žalobcu viackrát predvolať na pojednávanie, avšak bezúspešne, pretože žalobca predkladal správy o svojom zdravotnom stave, pre ktorý nie je schopný vypovedať na pojednávaní. Na návrh žalovaného dokonca súd prvej inštancie vykonal znalecké dokazovanie ohľadne zdravotného stavu žalobcu, z ktorého vyplýva, že žalobcov stav nie je predstieraný a momentálne nie je schopný vypovedať, pričom tento stav sa môže zmeniť až na základe dlhodobu vykonávanej terapie. Súd prvej inštancie preto v súlade so zásadou hospodárnosti konania podľa článku 17 základných princípov Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C. s. p.“) upustil od osobného výsluchu žalobcu, tento žalovaným navrhnutý dôkaz nevykonal, keďže vzhľadom na zdravotný stav žalobcu ho nebolo možné dlhodobu vypočúť. Súd prvej inštancie mal po vykonaní dokazovania taktiež za to, že osobný výsluch žalobcu by nič nezmenil na zistenom skutkovom stave.

26. Nakoľko žalovaný bol žalobcom vyzvaný na splnenie dlhu už v roku 2014 a žalovaný potvrdil vo svojej písomnej odpovedi zo dňa 23.01.2014 existenciu dlhu. Žalovaný bol uvedenou výzvou v súlade s § 563 OZ vyzvaný plniť žalobcovi a preto bol povinný plniť prvého dňa potom, čo ho o to žalobca požiadal. Žalobca si uplatnil úrok z omeškania 5,05 % ročne z dlžnej sumy až od 30.05.2015 po svojej výzve zo dňa 29.05.2015. V zmysle § 517 ods. 1 a 2 v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb.

súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na úrok z omeškania od 30.05.2015, kedy základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky činila 0,05 % vzhľadom na to, že splatnosť pôžičky nastala už pred týmto dátumom.

27. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 1 C. s. p. podľa pomeru úspechu strán sporu vo veci. Nakoľko žalobca bol plne úspešný v konaní, jeho žalobe bolo vyhovieť v plnom rozsahu, priznal mu voči žalovanému plnú náhradu trov konania. Súd prvej inštancie dodal, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením prvoinštančného súdu po právoplatnosti rozsudku v súlade s § 262 ods. 2 C. s. p.

28. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Rozhodnutie považoval za nesprávne z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) C. s. p., t. j. z dôvodov, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Rozhodnutie súdu prvej inštancie označil za nesprávne aj z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. a) C. s. p., t. j. neboli splnené procesné podmienky a § 365 ods. 1 písm. g) C. s. p., t. j. zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, tieto odvolacie dôvody však v odvolaní nekonkretizoval, nijako ich nevymedzil konkrétnymi okolnosťami, v ktorých majú spočívať. Žalobca tým, že v lehote na podanie odvolania nekonkretizoval tieto odvolacie dôvody, vlastne ich neuviedol. Rovnaký názor zastávajú aj autori Veľkého komentára k Civilnému sporovému poriadku: „Odvolanie musí byť niektorou (prípadne viacerými) z uvedených väd odôvodnené (§ 363), čo znamená, že nestačí formálne citovať v zákone uvedený dôvod, ale je potrebné ho identifikovať, t. j. v akom konkrétnom pochybení (vade, skutočnosti) odvolateľ vidí naplnenie odvolacieho dôvodu.“ (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, strana 1237).

29. Porušenie práva na spravodlivý proces videl žalovaný v prvom rade v tom, že napriek tomu, že vzniesol námietku miestnej nepríslušnosti súdu prvej inštancie na prejednanie a rozhodnutie sporu, súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej s touto námietkou nevysporiadal, vôbec sa ňou nezaoberal, rozhodnutie súdu prvej inštancie v tomto smere nie je teda vôbec odôvodnené napriek výslovnému príkazu podľa § 42 C. s. p.

30. Porušenie práva na spravodlivý proces videl žalovaný aj v tom, že súd prvej inštancie sa v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal s požiadavkou žalovaného, aby žalobca predložil relevantný dôkaz, že zmluva o pôžičke bola skutočne uzavretá. Odovzdanie peňazí ako požiadavka uzavretia reálneho kontraktu - zmluvy o pôžičke žiaden zo svedkov vypočutých v konaní, vrátane advokáta spisujúceho uznanie dlhu, nepotvrdil.

31. Napokon mal žalovaný za to, že jeho právo na spravodlivý proces mu bolo upreté aj tým, že súd prvej inštancie neumožnil žalovanému vykonať dokazovanie osobným výsluchom žalobcu ohľadne preukázania existencie zmluvy o pôžičke, kedy by žalobca musel preukázať, že zmluva o pôžičke reálne existovala, bola so žalovaným vopred prejednaná, s obsahom zmluvy žalovaný súhlasil a bola mu požičaná suma 40 000,- €. Žalovaný bol názoru, že nemá inak ako osobným výsluchom žalobcu preukázať, že pôžička nebola poskytnutá, zmluva o pôžičke nebola uzavretá a tým vyvrátiť právnu domnienku uznania dlhu, že dlh v čase uznania trval. Žalovaný sa nestotožnil s tvrdením súdu, že osobný výsluch žalobcu nebolo možné dlhodobo vykonať a navyše by nezmenil nič na zistenom skutkovom stave a preto v zmysle článku 17 C. s. p., t. j. zásady hospodárnosti konania ho nevykonal. Žalovaný namietal postup súdu, ktorý sa prejavil v nesprávnom právnom posúdení aj vyhodnotení dôkazov, listinných dokumentov, stanovísk a vyjadrení, vrátane vykonaného znaleckého dokazovania. Bol názoru, že ak pre nesprávny právny názor súdu ohľadne podstatnej skutočnosti dôležitej pre posúdenie veci bol vylúčený z realizácie svojich procesných práv navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k nim, konfrontovať právne skutočnosti so žalobcom, boli porušené jeho práva, ktoré mu zaručuje C. s. p.

32. Žalovaný zároveň videl v tom, že súd prvej inštancie nevyhovel jeho návrhu na vykonanie osobného výsluchu žalobcu ohľadne skutočností, za ktorých mala byť uzavretá zmluva o pôžičke aj odvolací

dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) C. s. p. - súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Žalovaný sa neuspokojil a nesúhlasil s písomnou výpoveďou žalobcu zo dňa 06.02.2017. Pokiaľ ošetrojúca lekárka žalobcu MUDr. L. X., psychiatricka, vo svojich správach uviedla, že žalobca nie je schopný vypovedať ani v priestoroch súdu ani mimo nich v inom prostredí a nie je vhodné, aby sa osobne zúčastňoval súdneho pojednávania či akýchkoľvek jednaní, ale aby sa konalo v jeho mene s jeho právnym zástupcom, žalovaný v konaní navrhol vykonať znalecké dokazovanie ohľadne posúdenia psychického stavu žalobcu, najmä jeho schopností vypovedať pred súdom, pričom zo záverov znaleckého posudku predloženého v konaní podľa žalovaného vyplýva, že žalobca po absolvovaní liečby maximálne do 6 mesiacov bude plne schopný vypovedať na súde. Jeho diagnóza vedená pod č. F40 predstavuje najnižší stupeň fóbicko-anxiózne poruchy. Preto podľa žalovaného mal súd prvej inštancie vyčkat' na absolvovanie liečby a následne vypočuť žalobcu. Čestné prehlásenie zo dňa 18.12.2016 a písomnú výpoveď žalobcu zo dňa 06.02.2017 považoval žalovaný za nepravdivé a zavádzajúce. Naďalej tvrdil, že žiadne peniaze od žalobcu neobdržal a nakoľko v dôsledku uznania dlhu je podľa súdu prvej inštancie dôkazné bremeno na žalovanom, z toho titulu žiadal o osobnú konfrontáciu a výsluch žalobcu na pojednávaní.

33. Pokiaľ ide o súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, žalovaný trval na tom, že k uzavretiu zmluvy o pôžičke nikdy nedošlo, sumu 40 000,- € od žalobcu nikdy neprevzal. Uznanie dlhu zo dňa 13.06.2013 bola len zábezpeka splnenia povinnosti žalovaného previesť trojizbový byt žalobcovi, žiadne peniaze reálne odovzdané neboli. Ani týmito skutočnosťami sa súd prvej inštancie v rozsudku nezaoberal. Žalovaný trval na tom, že predmetom uznania dlhu môže byť len dlh, ktorý vznikol z platného záväzkového vzťahu. Samotné uznanie dlhu v zmysle § 558 OZ podľa žalovaného ešte nedokazuje, že osobe, ktorá uznanie dlhu podpisuje, dlh skutočne vznikol a trval. Preto žalovaný zotrvával na názore, že žalobca musí dokázať súdu, že finančné prostriedky žalovanému poskytol. V tomto smere poukázal najmä na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/143/2008, rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Cdo/4047/2009 a rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21Cdo/4520/2007 hovoriace o tom, že zmluva o pôžičke je reálnym kontraktom a že jej uzavretie a aj odovzdanie peňazí je povinný preukazovať veriteľ, t. j. žalobca.

34. Žalovaný ďalej uviedol, že síce uznal svoj dlh, nikdy to nepoprel, no zároveň od začiatku súdneho konania tvrdil, že k podpisu uznania dlhu zo dňa 13.06.2013 došlo pod nátlakom, čo sa snažil preukázať výpisom SMS správ z mobilu a výpoveďou jeho otca. Žalovaný sa nechal presvedčiť, že ak odovzdá trojizbový byt, uznanie dlhu sa zničí. Uveril klamlivému prostrediu a na základe záruky, že sa doklad po odovzdaní bytu zničí, podpísal tento doklad. Aj pokiaľ ide o súdom prvej inštancie následne poukazovanú komunikáciu z 23. januára 2014, kde žalovaný opätovne vyjadril úmysel pôžičku splatiť a teda uznával dlh, aj tu tvrdil žalovaný, že bol v zlom psychickom stave a aj toto vyjadrenie napísal v tiesni a pod nátlakom, nakoľko žalobca sa mu v liste zo dňa 8. januára 2014 vo výzve na zaplatenie vyhráža trestným oznámením. Aj komunikácia s otcom žalobcu za obdobie od 24. júla 2014 do 19. septembra 2014, v ktorej žalovaný uvádza, že peniaze dostane, bola ovplyvnená nátlakom na žalovaného a obavou žalovaného o svoj život, keď sa spomínala bližšie neuvedená osoba z podsvetia ohľadne vymáhania pohľadávky. Taktiež otec žalovaného potvrdil snahu o zaplatenie pod vplyvom tohto nátlaku ako aj z dôvodu, že v tom čase nemal od žalovaného pravdivé informácie o neexistencii pôžičky, čo vyplýva z výpovede otca žalovaného. Výpoveď svedka F. I. G. považoval žalovaný za nevierohodnú, zaujatú voči jeho osobe a pokiaľ ide o obsah písomného vyhlásenia uvedeného svedka, že žalovaný má záväzky voči žalobcovi, nespomína sa v tomto vyhlásení, že by sa malo jednať o sumu 40 000,- €, o túto pôžičku. Pokiaľ ide o e-mailovú komunikáciu zo dňa 31.01.2015 k tomu žalovaný uviedol, že žalovaný ponúkol otcovi žalobcu prostredníctvom žalobcu jednu budovu v Bratislave na predaj po telefonáte žalobcovho otca so žalovaným, kedy tento opätovne tlačil na splatenie fiktívnej pôžičky. Evidentne nepravdivo tvrdil, že má niekoho v Bratislave, kto kupuje budovy, keďže ani reakcia ani kúpa tejto budovy neprebehli. Hlavným motívom žalovaného na takúto ponuku bolo to, že predaj budovy by mohol vyriešiť problém medzi žalobcom a žalovaným, nakoľko by sa už skončili nekončené vyhrážky a nátlaky zo strany žalobcu a jeho otca. Podľa žalovaného je otázne, či mal žalobca skutočný záujem o takýto obchod alebo to bola len zámienka na získanie ďalšieho „dôkazu“ voči žalovanému, nakoľko reakcia nikdy neprišla a žiadna iná ponuka „práce“ zo strany žalobcu nikdy nebola prezentovaná. Podľa žalovaného je žalobca celý čas pod tlakom svojho otca, vykonáva jeho vôľu a podriaďuje sa jeho príkazom, čo podľa žalovaného je pravý dôvod deklarovaných psychických problémov žalobcu.

35. K písomnému vyjadreniu a výpovedi svedka S.. S. H. na súde žalovaný uviedol, že tvrdenie svedka, že uznanie dlhu diktoval žalovaný nie je pravdivé, je zavádzajúce, uznanie dlhu nediktoval. Ako inžinier stavbár nemá právne danosti, aby bez prípravy nadiktoval text uznania dlhu. Ani tento svedok nepotvrdil odovzdanie peňazí žalovanému, uviedol, že o tom nemá vedomosť. Ani svedok Z. X., otec žalobcu nepotvrdil odovzdanie peňazí zo strany žalobcu žalovanému, uviedol, že pri tom nebol prítomný, len že odovzdal peniaze svojmu synovi, aby ich tento odovzdal žalovanému. Výber finančných prostriedkov nevedel doložiť, na položené otázky reagoval podráždene.

36. K výpovedi svedka H. G., konateľa spoločnosti KBSL o tom, že žalovaný spolu s p. G. mu zostali dlžní 140 000,- €, pričom poprel, že by sa podieľal na 40 000,- €, na ktoré má nárok žalobca, avšak vyslovil domnienku, že peniaze boli skutočne vyplatené, žalovaný uviedol, že bez dôkazov, svedkov, či preverenej argumentácie ťažko možno uveriť takémuto svedectvu, najmä ak svedok sám uviedol, že mu žalovaný spolu s p. G. zostali dlžní 140 000,- €. Žalovaný považoval za nelogické, aby na jednej strane už dlžil žalobcovi peniaze, prípadne jeho otcovi a žalobca sa so žalovaným mali dohodnúť, že mu poskytne nemalú pôžičku 40 000,- €.

37. Žalovaný v odvolaní ďalej tvrdil, že preukázal priamu súvislosť medzi podpísaním uznania dlhu zo dňa 13.06.2013, uzatvorením dohody o urovaní zo dňa 14.06.2013, podpísaním zmluvy o prevode vlastníctva bytu zo dňa 14.06.2013, ktorou bol prevedený trojizbový byt na žalobcu a aj následným predajom tohto trojizbového bytu žalobcom zo dňa 13.01.2014 osobe menom F.. X. I.. Napriek tomu súd prvej inštancie zotrval na svojom názore, že finančné prostriedky boli žalovanému poskytnuté žalobcom.

38. Žalovaný preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

39. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že sa nestotožňuje s názorom žalovaného, že boli porušené jeho práva, ktoré mu zaručuje C. s. p. Žalovaný sa zúčastňoval na jednotlivých pojednávaníach, prostredníctvom svojho splnomocnenca sa vyjadroval ku skutočnostiam uvádzaným žalobcom a jeho právnym zástupcom, či navrhoval dôkazy, teda realizoval svoje práva navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k nim, konfrontovať právne skutočnosti so žalobcom a podobne. Sám žalovaný vo svojom odvolaní uvádza, že súd prvej inštancie nezohľadnil predkladané dôkazy a tvrdenia žalovaného, čím v podstate vyvrátil svoje tvrdenie o tom, že bol vylúčený z realizácie vyššie uvedených procesných práv. V zmysle C. s. p. súd určí, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Preto neobstojí argumentácia žalovaného, že mu bola odňatá reálna a efektívna možnosť konať pred súdom. Súd sa taktiež v odôvodnení rozsudku vysporiadal s navrhovaným výsluchom žalobcu konštatovaním, že výsluch žalobcu by nezmenil nič na zistenom skutkovom stave. Žalobca navyše podal aj písomné vyjadrenie, v ktorom zotrval na svojich tvrdeniach, ktoré boli podkladom žaloby a zodpovedali zistenej skutkovej situácii.

40. Ku skutkovému stavu zistenému súdom prvej inštancie žalobca uviedol, že v dôsledku uznania dlhu, tak ako uviedol správne súd prvej inštancie, spočíva dôkazné bremeno ohľadne neexistencie dlhu na dlžníkovi. Samotné popretie záväzku zo strany žalovaného nie je postačujúce. Žalovaný v konaní nepreukázal, že dlh neexistuje. Svedkovia ako H. G., I. G. a Z. X. potvrdili existenciu dlhu žalovaného voči žalobcovi. Svedok S.. S. H. vyvrátil tvrdenia žalovaného, že k podpísaniu uznania dlhu došlo pod nátlakom a tiež potvrdil, že uznanie dlhu vyjadruje prejav vôle žalovaného. Výsluch svedkov H. G. a S.. S. H. navrhol sám žalovaný. Úmysel pôžičku splatiť formou a spôsobom dojednaným vyjadril žalovaný v uznaní dlhu zo dňa 13.06.2013. Existenciu dlhu potvrdil žalovaný aj v liste zo dňa 23. januára 2014, ktorý napísal sám a dobrovoľne. Z tohto listu nevyplýva akákoľvek obava z podania trestného oznámenia, či negatívny vplyv údajných výhražných SMS správ a telefonátov zo strany žalobcu a jeho otca. Pokiaľ mal žalovaný obavu o svoj život a život svojich blízkych, resp. bol na neho vyvíjaný hrubý nátlak, mal možnosť podať trestné oznámenie, čo však do dnešného dňa nespravil.

41. Žalovaný od podpísania uznania dlhu deklaroval vo svojich ústnych ako aj písomných prejavoch adresovaných žalobcovi, resp. jeho otcovi existenciu dlhu, ako aj prísľub úhrady dlhu, čo je zrejmé z SMS správ, e-mailovej komunikácie, ako aj listinných dôkazov. Až dňa 24.06.2015 zmenil dovtedajšiu rétoriku a uviedol, že žiadnu pôžičku od žalobcu reálne neprijal, tento záväzok vrátiť pôžičku poprel. Žalobca tieto tvrdenia považoval za zavádzajúce a účelové s úmyslom vyhnúť sa splneniu dlhu voči žalobcovi.

Na základe vykonaných dôkazov je podľa žalobcu jednoznačne odôvodnený záver o existencii dlhu zo strany žalovaného.

42. Pokiaľ žalovaný poukazuje na to, že medzi uznaním dlhu zo dňa 13.06.2013 a dohodou o urovaní zo dňa 14.06.2013 existuje priama súvislosť, žalobca sa s týmto tvrdením nestotožnil, nakoľko dohoda o urovaní sa týka úplne iných záväzkov, ako uznanie dlhu a zároveň bola uzatvorená medzi inými účastníkmi, ako sú strany sporu. V článku IV. dohody o urovaní je uvedené, že účastníci dohody prejavujú okrem iného svoju vôľu, aby boli všetky právne vzťahy účastníkov tejto dohody v celosti urované, t. j. právne vzťahy medzi BH a KBSL. V dohode o urovaní sa nenachádza akákoľvek zmienka o zániku dlhu žalovaného voči žalobcovi, ktorý dlh je predmetom tohto konania.

43. Žalovaný v replike zotrval na tom, že po 6 mesiacoch liečby podľa znalcov bude žalobca schopný osobne vypovedať pred súdom a preto nevykonaním jeho osobného výsluchu súd prvej inštancie porušil právo žalovaného na spravodlivý proces. Práve týmto výsluchom chcel žalovaný preukázať neexistenciu dlhu. Trval taktiež na tom, že dlh bol vyrovnaný prevodom bytu, žalobca nič ako kúpnu cenu za tento byt nezaplatil, čo vyplýva z dohody o urovaní zo dňa 14.06.2013, kde sa hovorí aj o spôsobe, vysporiadaní kúpnej ceny za byt. Aké iné záväzky mal žalovaný voči žalobcovi žalobca vo svojej písomnej výpovedi nešpecifikoval. Z písomnej výpovede žalobcu taktiež nie je zjavné, na čo bola kúpna cena za tento byt použitá. Uznanie dlhu ako zábezpeka tohto procesu však napriek tomu nebolo anulované, zničené. So spôsobom vysporiadania sa súdu prvej inštancie s návrhom žalovaného na osobný výsluch žalobcu sa žalovaný nestotožnil. Uviedol, že žalobca sa ani raz nezúčastnil na pojednávaniach, jeho právny zástupca nemôže preukázateľným spôsobom odpovedať na otázky, ktoré sú súčasťou dokazovania v rámci dôkazného bremena na strane žalovaného, ale aj žalobcu.

44. Žalobca dupliku nepodal.

45. Krajský súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalovaného podľa § 34 C. s. p. preskúmal vec v rozsahu odvolania podľa § 379 C. s. p. z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C. s. p. a mimo nich v rozsahu väd týkajúcich sa procesných podmienok v zmysle § 380 ods. 2 C. s. p., ktoré vady nezistil, bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C. s. p. z dôvodu, že pre rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie a prejednanie veci na odvolacom pojednávaní nevyžadoval dôležitý verejný záujem. Odvolací súd po prejednaní veci dospel k názoru, že prvý výrok rozsudku súdu prvej inštancie vo veci samej je vecne správny a je potrebné ho podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p. potvrdiť. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie vzťahujúcim sa na tento výrok a na toto poukazuje. Na zdôraznenie jeho vecnej správnosti reagujúc na odvolacie dôvody žalovaného uvádza nasledovné:

46. Možno dať odvolateľovi za pravdu v tom, že neodôvodnením v napadnutom rozsudku, z akých dôvodov súd prvej inštancie neprihliadol na námietku jeho miestnej nepríslušnosti, došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces, nakoľko v rozpore s ust. § 42 C. s. p. súd prvej inštancie nedal strane sporu odpoveď na podstatnú otázku, prečo je jej námietka nedôvodná, resp. nie je uplatnená včas, avšak tento nedostatok však možno napraviť v konaní pred odvolacím súdom postupom podľa § 387 ods. 3 C. s. p. Odvolací súd k námietke miestnej nepríslušnosti uvádza, že táto bola žalovaným uplatnená až vo vyjadrení došlom na súd prvej inštancie po podaní odporu žalovaným proti platobnému rozkazu. Nebola teda uplatnená pri prvom procesnom úkone, ktorý žalovanému v konaní patrilo - odpore v zmysle § 41 C. s. p. Keďže nebola uplatnená včas, súd prvej inštancie správne postupoval, keď na ňu neprihliadol, vecne sa ňou nezaoberal, teda neskúmal miestnu príslušnosť súdu na prejednanie a rozhodnutie veci samej.

47. K porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces z ostatných ním uvádzaných dôvodov podľa názoru odvolacieho súdu nedošlo. Posúdenie, čo je podstatné pre rozhodnutie sporu a ktoré dôkazy je nutné za týmto účelom vykonať, spadá do právomoci súdu. Vyplýva to okrem iného z ustanovenia § 185 ods. 1 C. s. p., v ktorom sa uvádza, že súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Právu na spravodlivý proces zodpovedá len dostatočné odôvodnenie toho, z akých dôvodov niektoré z navrhnutých dôkazov súd nevykoná v zmysle § 220 ods. 2 C. s. p. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obdo V 37/2010 zo dňa 01.01.2013 publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 4/2013, kde sa uvádza, že za vadu konania

nemožno považovať okolnosť, že súd si neosvojil tvrdenie žalovaného, prípadne nevykonal dôkaz na preukázanie skutočností, ktorá nebola podstatná pre daný spor. Neakceptovanie právneho hodnotenia súdom nemožno považovať za vadu konania v intenciách ustanovenia § 237 Občianskeho súdneho poriadku (teraz porušenie práva na spravodlivý proces podľa C. s. p. - poznámka odvolacieho súdu). Taktiež Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení sp. zn. IV. ÚS 252/2004 z 31. augusta 2004 konštatoval, že právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo že boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Taktiež v zmysle uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/8/2016 z 30.11.2016 publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 21/2017 povinnosť uskutočniť výsluch strany civilného sporu nie je absolútna. Ak súd nevykoná dôkaz výsluchom sporovej strany, bez ďalšieho nedochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces. Napokon odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/218/2010 zo dňa 23.11.2010, podľa ktorého: „Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).“

48. Žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie realizoval svoje procesné práva navrhovať vykonanie dôkazov, t. j. aj osobný výsluch žalobcu, súd prvej inštancie uviedol, prečo osobný výsluch žalobcu nepovažoval za potrebné v konaní vykonať, žalovaný sa vyjadroval k nevykonaniu tohto dôkazu z dôvodu uvedeného súdom prvej inštancie, t. j. žalovanému neboli upreté jeho procesné práva podľa C. s. p. Z vyššie uvedenej judikatúry vyplýva, že súd prvej inštancie nemôže strana sporu vyžadovať, aby sa stotožnil s jej návrhmi na vykonanie dôkazov a s jej hodnotením vykonaného dokazovania. Preto odvolací súd uzatvára, že k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces nedošlo.

49. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e) C. s. p., t. j. súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností odvolací súd uvádza, že sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že osobný výsluch žalobcu v konaní nebolo potrebné vykonať, na preukázanie rozhodujúcich skutočností postačuje písomná výpoveď žalobcu. Podľa § 195 ods. 3 C. s. p. súd môže výnimočne z dôvodov hospodárnosti strane uložiť, aby na otázky o tvrdených skutočnostiach odpovedala písomne, ak možno predpokladať, že tento postup bude dostatočný. Písomnú výpoveď žalobcu (aj keď predloženú z vlastnej iniciatívy žalobcu skôr, ako mu súd stihol položiť nejaké otázky) považuje odvolací súd za dostatočný z dôvodu, že aj iný dôkaz v konaní potvrdzuje skutočnosti uvedené v tejto písomnej výpovedi, a to konkrétne a najmä výsluch svedka S. S. H., ktorý pri svojej výpovedi uviedol, že uznanie dlhu spisoval podľa slov žalovaného, nič nedopíňal a na žalovanom nepobadal, že by bol na neho vyvíjaný nejaký nátlak, tento bol v dobrej nálade. Teda nielen samotnou písomnou výpoveďou žalobcu, ale aj výpoveďou svedka boli vyvrátené tvrdenia žalovaného o tom, že by uznanie dlhu podpisoval pod nátlakom či v tiesni. Ani z SMS komunikácie, na ktorú poukazuje žalovaný v súvislostiach, že mal byť na neho vyvíjaný nátlak ohľadne uznania dlhu či neskoršieho potvrdzovania, že tento dlh existuje a že ho zaplatí, podľa odvolacieho súdu nevyplýva tento nátlak, vyplýva z neho len vulgárna komunikácia otca žalobcu so žalovaným. Vzhľadom na uznanie dlhu potom nebolo potrebné v konaní zo strany žalobcu preukazovať existenciu zmluvy o pôžičke a reálne odovzdanie sumy 40 000,- € žalovanému. Súd prvej inštancie v 33. odseku odôvodnenia svojho rozsudku len omylom uviedol, že sa dôkazné bremeno v prípade uznania dlhu spočíva na žalobcovi, pretože zároveň v tomto odseku uvádza, že sa prenáša na subjekt, ktorý tvrdí, že neexistuje právny dôvod uznania dlhu, teda v danom prípade bolo na žalovanom preukázať neexistenciu zmluvy o pôžičke, prípadne že dlh zanikol.

50. Zo znaleckého posudku, na ktorý poukazuje žalovaný a ktorý bol vyhotovený v konaní na jeho návrh podľa odvolacieho súdu nevyplýva záver žalovaného, že po 6-mesačnej liečbe žalobcu by bol tento schopný vypovedať osobne pred súdom. Zo znaleckého posudku č. 3/2018 vypracovaného znalkyňou S.. Y. N., znalcom z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria a konzultantkou S.. Z. S., znalkyňou z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia dospelých zo dňa 16.02.2018, vyplýva záver, že žalobca pri vypovedaní v priestoroch súdu či mimo nich bude trpieť vystupňovanými prejavmi adaptačnej poruchy, bude pociťovať vnútorné napätie a paletu vegetatívnych príznakov, búšenie srdca, trpnutie, ťažobu na hrudníku, tras a iné, čo síce neohrozuje jeho život ani nemôže viesť k trvalému poškodeniu psychického zdravia, avšak tento stav sprevádzaný dekoncentráciou znemožňuje adekvátnu výpoveď. Nie je ovplyvnená pravdivosť výpovede ani samotná schopnosť vypovedať. Ide síce o stav dočasný, pri adekvátnej liečbe je len pravdepodobné, že žalobca bude schopný vypovedať pred súdom, vnímať a zapamätať si a následne reprodukovať prežité udalosti. Dĺžku liečby potrebnú na redukciu úzkostných príznakov nie je možné určiť exaktne, pohybuje sa však v mesiacoch, stav žalobcu znalkyňa navrhovala prehodnotiť po 6 mesiacov. Z uvedeného záveru teda nevyplýva, že automaticky po 6 mesiacoch liečby bude žalobca schopný vypovedať pred súdom, iba že po 6 mesiacoch je potrebné jeho zdravotný stav znova posúdiť a prehodnotiť. Preto súd prvej inštancie postupoval správne, keď aplikujúci princíp hospodárnosti konania uvedený v článku 17 Základných zásad C. s. p. osobný výsluch žalobcu aj vzhľadom na to, že skutočnosti ním uvádzané boli preukázané aj iným dôkazom, nevykonal.

51. Pokiaľ žalovaný v odvolaní konštatuje, že preukázal súvislosť medzi uznaním dlhu z 13.06.2013, zmluvou o prevode vlastníctva k bytu a dohodou o urovnaní z 14.06.2013, s týmto konštatovaním sa odvolací súd nestotožňuje. Z dohody o urovnaní uzavretej medzi BH a KBSL dňa 14.06.2013 predloženej v konaní žalovaným síce vyplýva, že právne vzťahy účastníkov tejto dohody budú v celosti urovnané, t. j. právne vzťahy BH a KBSL (nie aj právne vzťahy žalobcu a žalovaného) prevodom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX pre okres G. G., obec G. G., katastrálne územie V., a to bytov č. X a X bližšie špecifikovaných v tejto dohode a spoluvlastníckeho podielu k týmto bytom na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu z vlastníctva BH do vlastníctva žalobcu, avšak v tejto dohode o urovnaní sa neuvádza spôsob vysporiadania kúpnej ceny za tento byt, na ktorý poukazuje zmluva o prevode vlastníctva bytu zo dňa 14.06.2013 uzavretá medzi BH a žalobcom spomínaný v článku III., kde je uvedené, že kúpna cena nehnuteľností vo výške 65 775,60 € a spôsob jej úhrady, resp. vysporiadania je medzi zmluvnými stranami upravená v dohode o urovnaní zo dňa 14.06.2013 uzavretej medzi KBSL, S. X., P. s. r.o., H. G. a v dohode o urovnaní zo dňa 14.06.2013 uzavretej medzi KBSL a BH, s čím zmluvné strany vyslovene súhlasia. Z uvedeného vyplýva, že existovala ešte nejaká druhá dohoda o urovnaní zo dňa 14.06.2013 uzavretá medzi KBSL, S. X., P. s. r.o., H. G.. Táto dohoda však v konaní predložená nebola, preto nie je známe, či v tejto dohode o urovnaní bol uvedený spôsob vysporiadania kúpnej ceny a akých vzájomných záväzkov účastníkov tejto dohody sa mala táto dohoda týkať, na úhradu ktorých mala byť kúpna cena použitá. Keďže v dôsledku uznania dlhu je dôkazné bremeno ohľadne preukázania neexistencie dlhu, t. j. vyvrátenia právnej domnienky o existencii dlhu založenej uznaním dlhu na žalovanom, bolo na ňom, aby predložil aj prípadnú druhú dohodu o urovnaní. Pokiaľ ju bez svojej viny predložiť nemohol, pretože ňou nedisponoval napríklad preto, že BH nebola účastníkom tejto druhej dohody o urovnaní, mal požiadať súd o zabezpečenie tohto dôkazu zo strany napríklad žalobcu, ktorý účastníkom tejto dohody o urovnaní mal byť. Taktiež príčinnú súvislosť medzi prevodom bytu, uznaním dlhu a druhou dohodou o urovnaní zo dňa 14.06.2013 mohol potvrdiť aj svedok S.. S. H., tento však na pojednávaní pred súdom ohľadne okolností uzatvárania dohôd o urovnaní uviedol, že odmieta vypovedať s odkazom na ustanovenia § 23 ods. 2 a 3 zákona o advokácii upravujúce povinnosť advokáta zachovávať mlčanlivosť v prospech klienta. V dôsledku uvedeného súd nemá právnu možnosť, ako prinútiť advokáta v takomto prípade vypovedať. Nakoľko aj keby ho spoločnosť BH zbavila povinnosti mlčanlivosti, v zmysle § 23 ods. 3 zákona o advokácii, na ktorý advokát opakovane poukázal, je advokát povinný zachovať mlčanlivosť aj v prípade, ak ho klient alebo všetci jeho právni nástupcovia pozbavia tejto povinnosti, ak usúdi, že pozbavenie povinnosti zachovať mlčanlivosť je v neprospech klienta. Žalovaný teda nepreukázal príčinnú súvislosť medzi uznaním dlhu zo dňa 13.06.2013, zmluvou o prevode vlastníctva bytu zo dňa 14.06.2013 a dohodou, resp. dohodami o urovnaní zo dňa 14.06.2013. Ako už bolo uvedené vyššie žalobca nie je povinný preukazovať, aké iné záväzky mal žalovaný voči nemu, nebol povinný ich v písomnej výpovedi špecifikovať, nakoľko predmetom tohto sporu je pôžička a jej neexistenciu mal preukazovať v dôsledku uznania dlhu žalovaný. Ani neurčito formulovaný spôsob zaplatenia dlhu vyjadrený v uznaní dlhu nespôsobuje jeho neplatnosť, jeho obligatórnymi náležitosťami

sú v zmysle § 558 OZ len uvedenie výšky dlhu, uvedenie jeho právneho dôvodu a prísľub dlžníka dlh zaplatiť, nie aj spôsob zaplatenia. Obligatórna písomná forma uznania dlhu bola taktiež dodržaná. Žalovaný sa mylne domnieva, že aj v prípade uznania dlhu je žalobca ako veriteľ povinný dokazovať existenciu pôžičky. V takom prípade by uznanie dlhu ako inštitút zabezpečenia záväzku nemalo žiadny právny zmysel. Jeho zabezpečovacia funkcia spočíva práve v posilnení pozície veriteľa, nakoľko ten už v dôsledku uznania dlhu nie je povinný preukazovať existenciu dlhu. Uznanie dlhu totiž zakladá právnu domnienku o existencii dlhu v čase jeho uznania. Táto domnienka je síce vyvrátiteľná dôkazmi o neexistencii dlhu v čase uznania, tieto však musí navrhovať, resp. predkladať ten, kto dlh uznal. Poukaz žalovaného na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a Najvyššieho súdu ČR nie je náležitý, nakoľko uvedené rozhodnutia sa nezaoberali prípadom uznania dlhu zo zmluvy o pôžičke, ale situáciou, keď uznanie dlhu neexistuje, preto bolo na veriteľovi, aby preukázal existenciu zmluvy o pôžičke a reálne odovzdanie finančných prostriedkov dlžníkovi.

52. Odvolací súd sa preto stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena ohľadne neexistencie dlhu zo strany žalovaného. V dôsledku uznania dlhu žalobca nemusel preukazovať existenciu dlhu, preto je správne aj právne posúdenie vecí zo strany súdu prvej inštancie, v dôsledku ktorého žalobe žalobcu vyhovel.

53. V zmysle § 379 písm. a) C. s. p. odvolací súd preskúmal aj od prvého výroku vo veci samej závislý druhý výrok o nároku strán sporu na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie rozhodol v rozsudku o nároku žalobcu na náhradu trov konania podľa pomeru jeho úspechu vo veci (§ 255 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.) nevykonateľným výrokom, v ktorom neuložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania a neuviedol, v akej lehote má byť náhrada trov konania zaplatená. Zmena výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania teda súvisí len s nesprávne formulovaným výrokom, v ktorom absentovali tieto údaje. O výške a prijímateľovi náhrady trov prvoinštančného konania rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 C. s. p. súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Z tohto dôvodu určil odvolací súd začiatok lehoty na plnenie podľa § 232 ods. 2 C. s. p. od právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania. Obsahovo ide o totožné rozhodnutie opierajúce sa o ustanovenie § 255 ods. 1 C. s. p. V druhom výroku bol preto rozsudok súdu prvej inštancie zmenený podľa § 388 C. s. p.

54. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pretože odvolanie žalovaného nie je dôvodné, plný úspech v odvolacom konaní mal teda žalobca. Aj o výške a prijímateľovi náhrady trov odvolacieho konania rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 C. s. p. súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník, preto odvolací súd určil začiatok lehoty na plnenie náhrady trov odvolacieho konania podľa § 232 ods. 2 C. s. p. taktiež od právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

55. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C. s. p. (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).